

Benægtelse af Holocaust

– historieforfalskning lever på nettet

Selvom Holocaust er historiens mest veldokumenterede folkedrab, er der mennesker, som benægter, at folkedrabet på de europæiske jøder fandt sted. Holocaust-benægtelsen antager flere former og sker af flere årsager, men der er altid et element af antisemitisme involveret. På ganske få år har internettet gjort det muligt for benægttere af Holocaust at sprede deres budskab til alle tænkelige afkroge af verden, men den teknologiske udvikling har på den anden side også medført, at viden om Holocaust når ud til en stor målgruppe af især unge mennesker, som er vant til at søge informationer via internettet.

Af Sine Molbæk-Steensig

En antisemitisk konspirationsteori

Siden middelalderen har antisemitiske myter om, at jøder forsøger at overtage verdensherredømmet, været udbredt over hele verden. Man fristes til at kalde teorien om en verdensomspændende jødisk sammensværgelse for ”konspirationsteoriernes moder”. Grundfortællingen er, at jøder ikke er til at stole på, at de står sammen mod omverdenen og har til formål at undergrave samfundsordenen. Det bedst kendte og mest udbredte eksempel på denne konspirationsteori er skriftet *Zions Vises Protokoller*, som for længst er afsløret som et falskneri, men som stadig er udbredt, særligt i dele af den arabiske verden.

Eksempler på nutidige udtryk for forestillingen om jødernes skjulte magt er den vedholdende konspirationsteori om, at det var jøder, der stod bag angrebet på *World Trade Center* den 11. september 2001, samt teorierne om, at film- og medieverdenen er in-

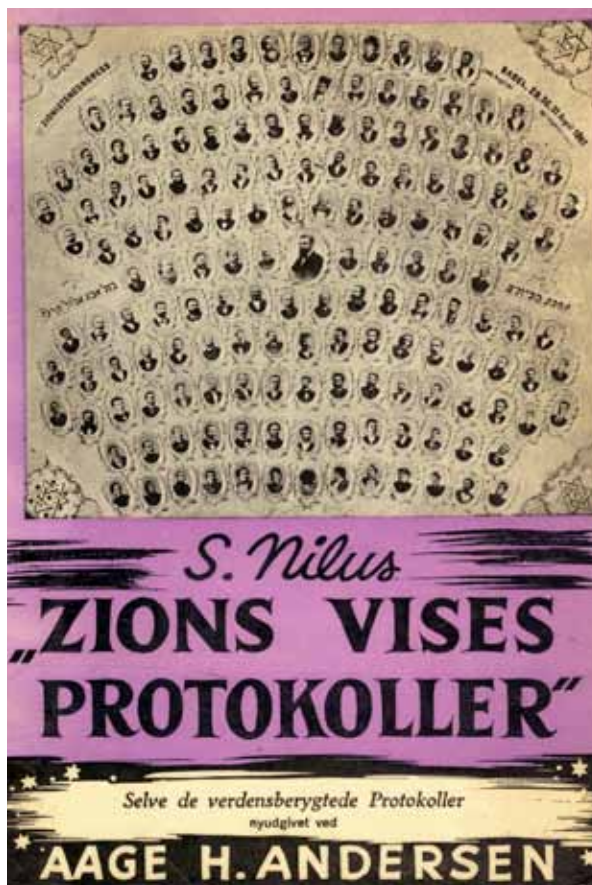
filtreret af jøder, der vil sprede jødisk tankegods og værdier til hele verden. Også Holocaust gøres til genstand for konspirationsteorier om, at folkedrabet på seks mio. jøder under 2. Verdenskrig ikke er sket, men er opfundet af jøderne selv for at opnå sympati, magt og penge.

Solid dokumentation for folkedrabet på de europæiske jøder har ikke forhindret Holocaust-benægttere i at fremføre deres synspunkter. Holocaust-benægternes påstande strækker sig fra, at der ikke fandtes gaskamre og dødslejre, til at Hitler ikke beordrede Holocaust og intet kendte til drabet på de europæiske jøder.

Ifølge benægtterne er Holocaust en myte, som bliver opretholdt af pro-jødiske historikere og jødisk dominerede medier. Benægtterne mener, at ”myten Holocaust” først og fremmest eksisterer, fordi Holo-

caust-historikere arbejder ud fra forældede dogmer uden at se på nye beviser. Grunden til, at Holocaust er "opfundet", er, at Tyskland skal afpresses for krigsskadeerstatninger, Israels oprettelse skal retfærdiggøres, og ikke mindst er det en del af en plan om at sørge for jødisk kulturel og økonomisk dominans i verden. En af Holocaust-benægternes mest hårdnakkede påstande er, at antallet på seks millioner jødiske ofre er alt for højt. Det vil aldrig være muligt for historikere at finde frem til det helt nøjagtige antal omkomne jøder eller navnene på alle ofre. Benægterne noterer sig, at der findes forskellige resultater, og konkluderer på den baggrund, at det anslåede antal på mellem 5½ og 6 millioner derfor er opspind. Det er forskelligt, hvor mange jødiske ofre de enkelte benægtende angiver i stedet – oftest afviser de blot eksisterende forskning – men tallet svinger fra et par hundrede tusinde og op til fire millioner. Spørger man benægterne, hvad der skete med de seks millioner jøder, der forsvandt under 2. Verdenskrig, er svaret, at befolkningsstatistikkerne, der er opgjort før krigen, er forkerte. Og da antallet af jøder før krigen er mindre end opgjort, så ser det ud, som om der mangler omkring seks millioner, men det gør der ikke. En anden forklaring er, at jøderne rejste til Israel, Sibirien, USA osv., hvor de efterfølgende holdt sig skjult.

En anden påstand, der går igen blandt benægtende, er, at Adolf Hitler ikke havde til hensigt at udrydde jøderne, og at han ikke vidste noget om de uhyggelige ting, der foregik i udryddelses- og koncentrationslejrene. Folkedrab var dermed ikke en del af regimets politik og heller ikke en central del af nazismen. Benægterne mener, at de forbrydelser, der muligvis blev begået mod jøderne, skyldes enkelte vildfarne individer, der handlede på egen hånd. På den måde bliver både Adolf Hitler og nazismen frikendt for folkedrab – og dermed kan man måske bane vej for, at nazisme kan genoplives som ideologi, når den ikke længere er forbundet til mordet på seks millioner jøder. Selvom Tyskland åbent tilkendegiver, at det uden tvivl var Hitlers og nazismens mål at udrydde jøderne, og at beviserne for

Det kendte antisemitiske smædeskrift på dansk oversat af Aage H. Andersen. Udgivet på "Den ny tid", Kbh. 1940.

Holocaust er klare, så mener benægterne, at det officielle Tyskland vælger at lyve, fordi man gerne vil være en del af "de demokratiske nationer" – og det vil ikke være muligt, hvis man sætter spørgsmålstegn ved nazismen og Hitlers ondskab.

Et tredje element i benægtelsen af Holocaust er afvisningen af, at der fandtes gaskamre. Konfronteret med det faktum, at der findes tegninger af gaskamre, vidneudsagn, tilståelser, bestillinger af for eksempel gasarten *Zyklon B* og gastætte døre mv., siger benægterne, at kamrene eksisterede, men blot ikke blev brugt til henrettelser, men til aflusning af de indsattes tæpper og tøj. Benægterne hævder også, at de jøder, der var i ghettoer og lejre, primært døde på grund af sygdomme. Det var derfor nødvendigt

at anbringe dem i lejre og brænde deres lig, fordi de ellers smittede de tyske soldater. Når benægterne bliver konfronteret med kildemateriale og vidneudsagn, som vidner om massedrab, sult, kulde, tilfældig vold, brutalitet og skyderier, forklarer de rædslerne med, at al krig er brutal og umenneskelig. De mener, at nazisterne ikke var forskellige fra andre, der var i krig, og påpeger, at de allierede også begik krigsforbrydelser. Desuden opførte jøderne sig fjendtligt over for tyskerne, hjalp partisaner og skød på de tyske tropper, så det var nødvendigt at uskadeliggøre dem som enhver anden fjende.

"Revisionisterne" hævder, at Holocaust-forskningen er underlagt censur. Tegner ukendt.

Hvordan bliver Holocaust benægtet?

Det mest radikale udtryk for benægternes argumentation er, at de afviser alle vidneudsagn, der støtter eksistensen af Holocaust. Ikke alene lyver de overlevende jøder og andre grupper af overlevende fra kz- og udryddelseslejre, men selv beretninger og tilståelser fra gerningsmænd bliver afvist som falsknerier, der er fremtvunget under tortur eller afgivet i håbet om at få lavere straffe. Stort set alle vidneudsagn bliver anset for utroværdige og uden betydning i forhold til dokumenter, dog med undtagelse af udsagn, der kan bruges i benægternes favør. Dokumenter og andre former for kildemateriale, som støtter eksistensen af Holocaust, bliver afvist som falsknerier eller som et udtryk for politisk farvet krigspropaganda.

Derudover fokuserer benægterne i særlig grad på det, man kan kalde Holocaust-symboler. I den vestlige verden har Holocaust fået status som skræmmende symbol på, hvad det moderne menneske formår. Det underbygges af en række undersymboler, som går igen i film, litteratur, websider mm. Eksempelvis har kz- og udryddelseslejren Auschwitz-Birkenau fået betydning som en slags civilisationens lavpunkt, forbundet med menneskelig lidelse. Døden i gaskamrene bliver anset som noget af det mest skræmmende og menneskeforagtende, som mennesker nogensinde har gjort mod hinanden. Anne Frank repræsenterer for mange det menneske-

lige ansigt på de millioner af ukendte dræbte. Dertil kommer en række fotografier, som har fået nærmest ikonografisk status – for eksempel billedet af en lille dreng med hænderne i vejret, der trues af nazistiske soldater i Warszawa-ghettoen eller de mange sort-hvide fotografier af udsultede fanger og lig. På grund af eksemplernes betydning for den kollektive bevidsthed om Holocaust i særligt Europa, USA og Israel er et af benægternes fokuspunkter at forsøge at så tvivl omkring dem. Ifølge benægterne har gaskamrene for eksempel aldrig været brugt til at henrette mennesker i, *Anne Franks dagbog* er et falskneri, leveforholdene i Auschwitz var udmærkede, og fotografierne er manipulerede udtryk for krigens sejrherres propaganda.

Både i artikler, bøger og retssager er benægtere blevet afsløret i at bedrive deciderede falsknerier af kildemateriale, omskrivning af citater og i særdeleshed at tage citater ud af en sammenhæng og fordreje dem. Det mest kendte eksempel er historikeren David Irving, som har fået domstolens ord for, at han misfortolker, fordrejer, overser og fejlciterer kilder med det forsæt at fortælle en version af historien, der passer til hans ideologiske ståsted. Det er med andre ord påvist, at benægterne er "uverdige historikere", ligesom der er blevet udgivet adskillige videnskabelige afhandlinger, som gendriver benægternes påstande. Men som hovedregel undlader be-

nægterne at svare på tilbagevisningerne – i stedet fortsætter de med samme argumenter og beholder de samme artikler på deres hjemmesider.

Hvorfor benægtes Holocaust?

Spørger man Holocaust-benægterne selv, hvorfor de bruger så meget tid og energi på Holocaust, vil man ofte få det svar, at de søger sandheden om en periode i europæisk historie, som har stor betydning for i dag. Ser man nærmere på Holocaust-benægtelsen, bliver det dog hurtigt klart, at den har rødder i antisemitisme – af den simple årsag, at Holocaust-benægtelse grundlæggende bygger på en forestilling om en gigantisk jødisk konspiration, der opretholder illusionen om Holocaust for egen vindings skyld. Benægterne mener, at folkedrabet bliver brugt som et våben mod kritik af jøder og jødisk kultur. Derudover ses Holocaust som en ”pengemaskine”, der afpresser Tyskland for store summer i erstatninger til ofrene. På den måde tilskrives jøder en række typiske antisemitiske forestillinger om motiver og karaktertræk, for eksempel at jøder er grådige, forræderiske, snu og magtfulde. Hvis man ser nærmere på de enkelte benægteres websider, publikationer og ytringer, bliver det tydeligt, at et flertal er præget af en fascination af totalitære regimer og ofte også har forbindelser til racistiske organisationer. Efter 2. Verdenskrig nærrede langt de fleste mennesker en dyb foragt for nazismen, i høj grad forårsaget af nazismens centrale rolle i folkedrabet på seks millioner jøder. For at genoplive nazismen som en legitim ideologi er det derfor nødvendigt for tilhængerne at ”skaffe sig af med” Holocaust eller som minimum vise, at antallet af jødiske ofre var langt mindre end seks millioner, og at forbrydelserne mod jøderne ikke adskiller sig fra andre krigsforbrydelser. Holocaust-benægtelse er også en måde at argumentere for, at staten Israel er oprettet på ulovligt grundlag. Omdrejningspunktet i den form for benægtelse er en idé om, at hvis Holocaust ikke havde fundet sted, ville staten Israel aldrig være blevet oprettet, og mellemøsturolighederne ville være undgået. Benægterne mener, at kan man bevise, at Holocaust ikke

har fundet sted, men er et udtryk for et jødisk svinde nummer, så er Israel oprettet på falsk grundlag og bør derfor opløses. Andre modstandere af Israels oprettelse – og særligt af Israels politik over for palæstinenserne – bruger Holocaust på en anden måde, nemlig til at fremstille israelerne som grusomme ved at påstå, at ”jøderne nu gør det samme mod palæstinenserne, som blev gjort mod dem selv”, og en følge deraf er, at staten Israel er en illegitim konstruktion og bør opløses. Den form for argumentation, som er ganske udbredt, blusser op regelmæssigt og følger i høj grad udviklingen i Israel/Palæstina-konflikten.

Hvorfor Holocaust-benægtelse ikke er revisionisme

Holocaust-benægtere betegner gerne sig selv som *Holocaust-revisionister*. Betegnelsen drager paralleller til en historiografisk tradition, som revurderer eller raffinerer opfattelsen af fortiden. Det klassiske revisionismebegreb dækker til en vis grad over, hvad alle historikere burde bedrive, nemlig forsøge at opnå ny indsigt i fortiden – hvad enten revurderingen skyldes nye kilder eller en ny fortolkning af et allerede kendt kildemateriale. Som al anden historieskrivning skal revurderinger af historiske begivenheder dog leve op til nogle basale krav om bevisførelse og dokumentation og til historisk videnskabelighed og kildekritik.

Benægterne er ikke berettigede til deres selvvalgte titel. Grundstenen i den historiografiske revisionisme er fokusskifte på historiske begivenheder og nye fortolkninger, men ikke at så tvivl om, hvorvidt dokumenterede begivenheder har fundet sted eller ej. Holocaust-benægtere vil typisk angribe enkelte levn fra fortiden og tage dem ud af deres sammenhæng – det stik modsatte af, hvad en faghistoriker ville gøre. Benægterne hæfter sig ved en pointe, for eksempel at der ikke eksisterer nogen skriftlig ordre fra Hitler om at dræbe Europas jøder, og generaliserer ud fra det uden at medtage anden dokumentation. Hvis man ikke ved, at der faktisk eksisterer enorme mængder af kildemateriale, kan benægternes på-

Dansk Selskab for fri Historisk Forskning lavede en hjemmeside der i sit grafiske udtryk lagde sig meget tæt op af DIIS'undervisningsportal, som ses til venstre. Indholdet var dog klart Holocaust-benægtende.

stand om Hitlers uskyld virke overbevisende. Et andet eksempel på benægternes tvivlsomme omgang med kildemateriale vedrører udformningen af gaskamrene i Auschwitz. Det er umuligt definitivt at bevise, om dørene til gaskamrene i Auschwitz åbnede indad eller udad. Det får benægterne til at afvise, at gaskamre i det hele taget eksisterede, ud fra en antagelse om, at det ville være for svært at åbne døren og fjerne ligene fra et gaskammer, hvis døren åbnede indad. Hvor en faghistoriker bygger sin viden om gaskamre på en lang række kilder – hundreder af vidner, dokumenter, fysiske levn og meget andet – så benytter benægterne helt usagligt manglende viden om én detalje omkring dørhængsler til at afvise eksistensen af gaskamre og omfanget af folkedrab.

Internettets betydning for Holocaust-benægtelse

Så sent som i 1990'erne var det de færreste, der havde hørt om Holocaust-benægtelse, men med internettets udbredelse er det blevet muligt for Holocaust-benægtere at sprede deres budskaber lettere end nogensinde før. I og med at internettet ikke er underlagt kontrol i form af redaktioner eller forlag, har Holocaust-benægterne stort set haft frit spil til

at sprede deres påstande og dermed nå et bredere publikum. På den nu opløste benægterorganisation *Dansk Selskab for Fri Historisk Forsknings* hjemmeside optrådte ordspillet *Internet macht frei* centralt. Det refererer til sætningen *Arbeit macht frei*, som findes ved indgangspartierne til en række koncentrationslejre, blandt andre Auschwitz. Det er ikke uden grund, at sloganet stod som noget af det første på hjemmesiden, for ud over at provokere, vække foragt og derved skabe opmærksomhed omkring organisationens budskab, så er internettet virkelig et godt redskab for benægterne. Internettet har tre åbenlyse fordele:

- Holocaust-benægternes informationer er tilgængelige for næsten hele verden omtrent omkostningsfrit, og nettets organisatoriske potentiale muliggør en lang række tiltag – for eksempel internationalt samarbejde, koordinering af presseaktioner og demonstrationer, indsamling af penge, rekruttering af nye medlemmer, udsendelse af nyhedsbreve m.v.
- Nettet tilbyder muligheden for at være synlig og samtidig forblive usynlig, i den forstand at benægterne ikke konfronteres direkte med reaktionerne på deres ytringer og til dels heller ikke står til ansvar for dem retsligt, blandt andet fordi der

er betydelige problemer med at spore og efterforske bevægelser på nettet. Samtidig kan et flot og professionelt design og akademisk sprogbrug få et websted til umiddelbart at fremstå troværdigt og derved overbevise besøgende om budskabets rigtighed. På den måde kan benægterne så at sige skjule deres intentioner, identitet og tilknytning til den yderste højrefløj bag et tilforladeligt ydre.

- Nettet gør det muligt at nå en række nye (og sårbare) målgrupper, der i højere grad er modtagelige over for benægternes demagogi end et traditionelt publikum, for eksempel børn og unge.

Mængden af Holocaust-benægtende materiale på internettet kan forekomme overvældende og give indtryk af, at Holocaust-benægtelse er temmelig udbredt, men ser man nærmere på de forskellige websider og organisationer – både i dansk kontekst og internationalt – viser det sig, at det hovedsagelig er en lille, men meget ihærdig gruppe mennesker, der optræder i de forskellige fora. Det er med andre ord de samme benægtere, de samme tekster og de samme argumenter, der optræder på en mængde forskellige websider, men denne form for udnyttelse af internettet får Holocaust-benægtelsen til at fremstå mere solidt funderet, end den i virkeligheden er. Men nettets allerstørste force for benægterne ligger nok i, at de her får muligheden for at danne egne fællesskaber. Identiteten som benægter betyder normalt tab af social status, fordi benægteres antisemitiske holdninger og afvisning af en etableret og velunderbygget historieopfattelse af langt de fleste mennesker bliver anset for uacceptable. Internettet gør det muligt for benægterne delvis at sætte sig ud over omverdenens syn på dem og i stedet dyrke en identitet som del af et betydningsfuldt globalt fællesskab. Benægterne har normalt hverken en legitim eller magtfuld stemme, men på nettet kan de tale om sig selv, deres tilhørsforhold og fjendebilleder uden nødvendigvis at lade sig påvirke af forholdet til næromgivelserne. Den fællesskabsfølelse og række af argumentationsskyts, som benægterne kan opnå online, kan også bruges offline. Oplevelsen af

at tilhøre et betydningsfuldt fællesskab med en vigtig mission kan bidrage med en øget selvrespekt og selvtillid, ligesom benægterne på nettet får muligheden for at blive bevidste og artikulerede omkring sagens problemstillinger.

Den teknologiske udvikling trækker imidlertid også i en anden retning. Det har aldrig været nemmere at finde lødig og troværdig information om Holocaust. Ser man på store vidensinstitutioner som for eksempel det amerikanske *United States Holocaust Memorial Museum* og det israelske *Yad Vashem*, har begge institutioner prioriteret at gøre store dele af deres samlinger gratis tilgængelige på internettet og brugt mange kræfter på historieformidling og på at nå undervisningssektoren og dermed børn og unge. Universiteter og arkiver vælger også i højere og højere grad at stille forskning og kildemateriale til rådighed online. Man kan sige, at benægterne var hurtigst fra start i forhold til at udnytte internettets muligheder, men efterhånden har forsknings- og undervisningsverdenen indhentet dem. Og til forskel fra benægterne bliver der skrevet og tænkt nyt, der kommer flere og flere kilder online, så der er hele tiden mulighed for at få ny viden og nye perspektiver på historien.

Holocaust-benægtelse i Danmark

Holocaust-benægtelse er primært et internationalt fænomen, men også i Danmark har der været tilfælde af benægtelse. I 1990'erne lykkedes det for eksempel for daværende benægter Christian Lindtner at få trykt to indlæg i danske aviser, nemlig *Holocaust i et nyt lys* og *Encyklopædi lyver*. Endvidere blev Marianne Herlufsdatter, medstifter af den antisemitiske hjemmeside www.samisdan.dk, interviewet på landsdækkende direkte TV i debatprogrammet *Reimer Bo*. Danske benægtere har også opsøgt skoler og udstillinger om Holocaust for at bidrage med det, de kalder ”den anden side af historien”, og de har startet deres egen produktion af ”undervisningsmaterialer”. I 2002 kopierede danske benægtere daværende *Dansk Center for Holocaust- og*

Folkedrabsstudiers undervisningswebside om Holocaust, som findes på adressen www.holocaustuddannelse.dk, på en næsten identisk adresse www.holocaustuddannelse.dk (uden bindestreg). De grafiske elementer, informationsstrukturen og farverne på de to websider var stort set ens, ligesom teksterne på de to åbningssider var bemærkelsesværdigt enslydende. Indholdet på benægternes webside adskilte sig naturligvis fra undervisningswebsiden, idet dens budskab var, at Holocaust aldrig var sket, men blot var en statsstøttet myte. I 2009 blev den rigtige undervisningsside desuden hacked af Israel-fjendtlige netaktivister, og det var kun med nød og næppe, at den kunne gendannes. Desuden har danske Holocaust-benægttere flere gange sendt mails til historielærere og elevrådsformænd landet over i forbindelse med den årlige minde- og mærkedag Auschwitz-dag, hvor de har opfordret eleverne til at orientere sig i benægternes argumenter ”for alsidighedens skyld” og medsendt artikler og eksempler på deres undervisningsmateriale. I 2005 gik benægterne nye veje i forsøget på at få deres budskaber ud. En af strategierne var at oprette profiler på børne- og ungdomswebsiden www.arto.dk, hvor benægterne forsøgte at igangsætte diskussioner om, hvorvidt Holocaust nu også havde fundet sted, og hvor fedt det var, at ”jøden Bubber” stoppede på TV2. Deres forehavende mislykkedes og tjener som et eksempel på, at benægterne i dette tilfælde havde en temmelig dårlig forståelse for deres målgruppe, og hvad de unge egentlig bruger en side som arto.dk til.

Også nynazister i Danmark har markeret sig med Holocaust-benægtelse og har for eksempel uddelt løbesedler til skoleelever i forbindelse med en Anne Frank-udstilling. I august 2008 valgte den daværende gratisavis *Nyhedsavisen* at sende den 19-årige Daniel Carlsen, medlem af *Danmarks National-Socialistiske Bevægelse* (DNSB), til Auschwitz-Birkenau sammen med den tidligere fange Zygmunt Gross. Efterfølgende bragte avisen en lang artikel, hvori de begge fik lov til at fortælle deres ”historie” – dog med tydelig sympati for Gross.

En god udvikling i Danmark

I nyere tid har benægtelse af Holocaust haft trænge kår i Danmark. Bortset fra Daniel Carlsen har det været endog meget svært for Holocaust-benægttere at få talletid i de danske medier, og omtales de, er det primært som en slags kuriosum. Udgivelsen af Jacques Blum og Eva Bøggilds bog om Holocaust-benægtelse, *Løgnens veje*, i 2002, satte lys på problematikken og ikke mindst benægtelsens danske islæt. Websiden www.holocaust.dk fra 2009 (som forfatteren af denne artikel er redaktør af) har gjort oplysning om benægtelse hurtig og gratis tilgængelig på internettet, hvor unge i dag finder de fleste af deres informationer. Samtidig med dette øgede fokus er der sket et skifte blandt benægttere i Danmark. Den entydige optagethed af Holocaust er blevet skiftet ud med en mere diffus interesse for konspirationsteorier, hvor Holocaust-benægtelse blot er én teori blandt flere. Denne udvikling blev tydeligt afspejlet på *Dansk Selskab for Fri Historisk Forsknings* hjemmeside, som skiftede både indhold og udtryk, så websiden i langt højere grad handlede om raceteorier og generelt om en jødisk verdensomspændende konspiration end om benægtelse. I 2013 lukkede websiden permanent ned – afskedssalutten var denne besked, som man nogle måneder efter, at websiden var lukket ned, kunne finde på sidens adresse: ”*Alt godt har en ende. Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning er nu nedlagt. Relevant materiale vil blive overdraget til værdige arvtagere*”. Indtil videre ser det dog ikke ud til, at disse har meldt sig på banen.

Et andet fingerpeg om, at udviklingen i Danmark går i den rigtige retning er ”omvendelsen” af Christian Lindtner. Lindtner var i årevis den danske benægterbevægelses bedste kort: tidligere lektor på Københavns Universitet som med succes havde fået flere af sine ”Holocaust-kritiske” indlæg trykt i danske dagblade og var blevet interviewet af *Danmarks Radio*. Efter sin deltagelse i en kontroversiel konference i Iran i 2006 valgte han dog med egne ord at ”se på Holocaust med friske øjne”. I 2011 lagde

han en række videoer på *YouTube*, hvor han argumenterer mod sine tidligere meningsfæller og forklarer, at han har ændret syn på Holocaust og anser Holocaust-benægtelse for historieforskning. Han driver også en blog, hvor han med udgangspunkt i forskellige kilder går i rette med benægtelse. Trods sin holdningsændring forbliver Lindtner en kontroversiel figur. Han mener fortsat, at antallet af dræbte jøder er noget under seks millioner – omkring fire millioner – ligesom han argumenterer for, at Holocaust bliver misbrugt af jøder og tilmed dyrket som en religion.

Selvom det altså tilsyneladende går den rette vej med benægtelsen af Holocaust i Danmark, så vokser træerne ikke ind i himlen. *Dansk Institut for Internationale Studiers* undervisningsenhed, som er knyttet til Auschwitz-dag og beskæftiger sig med undervisning om Holocaust og andre folkedrab, er i løbende kontakt med undervisere på alle niveauer, som fortsat fremhæver benægtelse som et problem i danske undervisningsinstitutioner og efterspørger foredrag og information for at imødegå benægtelsen. Dog er tendensen – som med Holocaust-benægtelse generelt – at elever med disse holdninger ikke er særligt knyttede til benægtelsen af Holocaust, men mere generelt til konspirationsteorier, hvor benægtelsen af Holocaust er én blandt flere.

Ytringsfrihed og forbud mod benægtelse

For at komme Holocaust-benægtelse til livs har Israel og en lang række europæiske lande valgt at lovgive mod benægtelse. Strafferammen varierer meget fra land til land – fra bøde til flere års fængsel. En ny rammeafgørelse i EU gør, at Holocaust-benægtelse som udgangspunkt er ulovligt i EU, men fortolkningen af rammeafgørelsen er meget forskellig fra land til land. Benægtelsen er nemlig kun ulovlig, hvis den anses for en opfordring til racistisk vold eller had, og i den sammenhæng ser landene temmelig forskelligt på benægtelsens betydning. Rammeafgørelsen er et udtryk for et kompromis, fordi

flere lande som for eksempel Danmark, Sverige og England protesterede mod en generel lov mod Holocaust-benægtelse, idet man frygtede, at det ville betyde en indskrænkning af ytringsfriheden. Man var bange for, at film som for eksempel den Oscarvindende *Livet er smukt*, der behandler livet i en kz-lejr med en vis portion humor og fantasi, risikerede at blive udsat for censur. Eller at akademiske debatter, hvor man diskuterer, hvorvidt en masakre er udtryk for et folkedrab eller ej, eller hvor mange ofre der var i en given udryddelseslejr, ville kunne defineres som benægtelse. Andre modstandere af lovgivning mod benægtelse peger på, at det kan være svært at lovgive sig ud af problemet, fordi lovgivning ikke ændrer på, at benægtelsen findes og trives, og at et forbud vil blive fortolket som et udtryk for, at der ikke findes nok dokumentation, der kan bevise, at Holocaust fandt sted. Der er også eksempler på, at domfældelser kan få utilsigtede konsekvenser.

Da benægteren David Irving blev idømt tre års fængsel i Østrig i 2006, medførte det en del sympatierklæringer fra mennesker, der ellers ikke havde meget til overs for benægternes sag. Den hårde dom mod Irving gav ham endvidere taletid i medier, der ellers ikke ville røre ham med en ildtang, og han forstod at bruge interessen til at argumentere for sine påstande. Tilhængere af love mod Holocaust-benægtelse mener derimod, at lovgivning er mere nødvendig end nogensinde, fordi der snart ikke er flere overlevende fra Holocaust tilbage til at fortælle historien om Holocaust, og at ofrene har krav på at blive beskyttet mod krænkelse. En anden type argumentation for lovgivning mod benægtelse er, at lovgivning kan være med til at forhindre en gentagelse af historien, fordi lovgivning umuliggør en forherligelse og dermed en genopblomstring af nazismen og andre racistiske ideologier.

Forbud mod Holocaust-benægtelse er og bliver et omdiskuteret emne, men blandt fagfolk er der dog bred enighed om, at det vigtigste våben mod benægtelse af Holocaust er uddannelse og informa-

tion. På sin vis er det ironisk, at historikeres arbejde med at tilbagevise benægternes absurde påstande i mange tilfælde faktisk er endt med at føre til meget større viden om Holocaust og øget opmærksomhed på historien.

LITTERATUR OM HOLOCAUST-BENÆGTELSE

Blum, Jacques og Eva Bøggild: *Løgnens veje – om benægtelse af Holocaust*, Lindhardt og Ringhof, 2002.

Evans, Richard J.: *Telling Lies about Hitler: the Holocaust, History and the David Irving Trial*, Verso, 2002.

Lipstadt, Deborah: *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory*, Penguin, 1994.

Shermer, Michael og Alex Grobman: *Denying History – Who Says the Holocaust Never Happened and Why Do They Say It?*, University of California Press, 2000.

Zimmerman, John C.: *Holocaust Denial – Demographics, Testimonies and Ideologies*, University Press of America, 2000.

www.holocaust.dk,
undervisnings- og oplysningswebseite

Molbæk-Steensig, Sine:
Speciale: *Internet macht frei*
– *Holocaustbenægtelse på internettet*, 2006.
(findes på <http://holocaust.dk/graphics/Holocaust/Div/Internet%20macht%20frei.pdf>)

EKSEMPLER PÅ TEKSTER FRA HOLOCAUST-BENÆGTERE

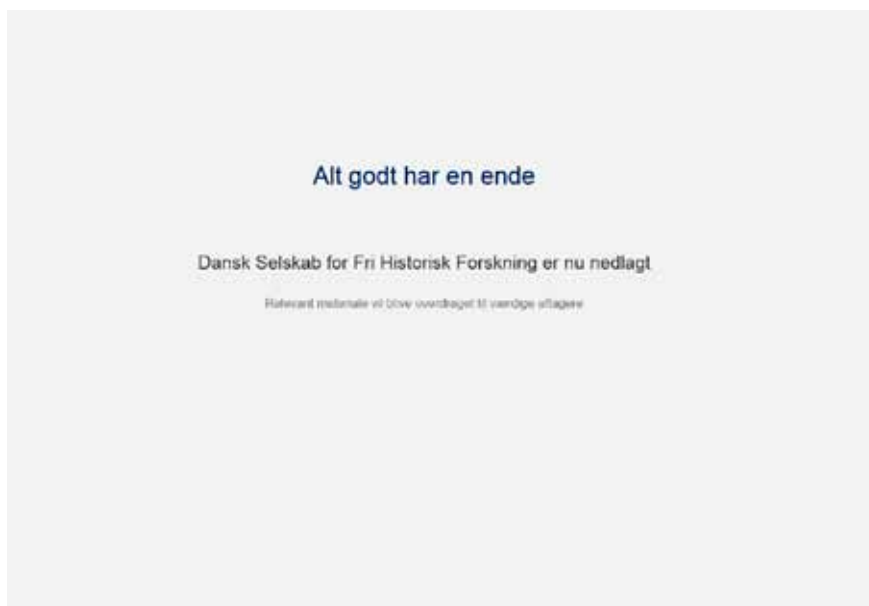
Institute for Historical Review: *66 Spørgsmål og svar om holocaust*.

Faurisson, Robert: *Om den historiske revisionisme*.

Leuchter, Fred A.: *"Leuchterrapporten"*.

Lindtner, Christian: *Holocaust i nyt lys*

Verrall, Richard: *Døde der virkelig 6 millioner?*

Hjemmesiden lukkede permanent i 2013 med ovenstående afskedssalut.